

ומתן וחתמה על הסכם עם האומה שהרגה שישה מיליון יהודים.

אז הבה נעזוב את השטיות, ונדר בר לעניין:
אחרי 14 חודשי האינתיבא פארה נוצר מצב שהוא בלתי הפיך.

אם רוצים בשלום, אין מנוס ממשי ומתן עם אש"ף, שיביא להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל. במסגרת של הסכם בין ישראל ואש"ף יכולים להיות שלבי מעבר והסכמי ביניים. למה לא? ובמסגרת זאת יכול להיות תפקיד לא"ם ו/או לשתי המעצמות ו/או לחמש החברות הקבועות במועצת הביטחון. למה לא? ואפי' שר להסכים על מעמד מיוחד לירושלים, כפי שרמו השבוע ערפאת. וגם על קונפדרציה משולשת של ישראל-פלסטיין-ירדן, כפי שנשמע לפתע מפי אנשים בליכוד. (זהו רעיון ישן של אבא אבן, שלו קיבלתי בביירות את הסכמתו של ערפאת).

הרבה דברים אפשריים. לשם כך דרוש משא ומתן. ורק דבר אחד הוא תנאי מוקדם: הנכונות לנהל משא ומתן עם אש"ף על השטחים הכבושים. **כלי זה, שום דבר אינו אפשרי.**

זה ברור כשמש. ומי שמעמיד את התנאי המוקדם הנגדי — לעולם לא אש"ף — אינו מתכוון לשלום, אלא לא-שלום ניצחי, מתוך האשליה ש"ישראל תוכל לשמור בידה את הגדה והרצועה. תרגיל-שיקוק.

זה מציאותי כמו הסתערות הפרשים הפולניים.

הצוות שמיר-ארנסטניהו דר מה לכורסלנים לפני גמר המשיח, חק, כשיש לקבוצתם יתרון דחוק. הם מכדררים, זורקים את הכדור איש לי רעהו — לא כדי לקלוע לסל, אלא כדי להרוויח זמן ולמנוע את נפילת הכדור ליד הקבוצה היריבה.

אם זוהי המטרה, הרי האמצעים יעיי לים למדי. לשלישיה הזאת יש תושיה. מפרסמים "תוכניות". משמיעים "רעיון נות". מריצים דיפלומטים אנה ואנה, מארץ לארץ. שום דבר לא ייצא מזה. מרוויחים זמן.

השאלה היא: מרוויחים זמן לשם מה?

המושג "להרוויח זמן" טומן בחובו את ההנחה שהזמן הוא בבחינת רווח, שהזמן "פועל לטובתנו". כלומר: שהמ צב הולך ומשתפר מבחינתנו, ולכן כדאי לרחות את הכל.

ולפי הדוגמה של הכורסל: יש לנו יתרון. בעוד כמה רקות עומד המישחק להסתיים. היתרון יישאר בידנו. **כל ההנחות האלה מופרכות לחלוטין.**

המצב שלנו אינו משתפר. להיפך. הכל יורעים שהאינתיבאדה תימשך, ותמשיך להגביר את כוחם הלאומי, הדי מוראלי והפוליטי של הפלסטינים. אש"ף עלה סוף-סוף על הדרך הנכונה, והולך מחיל אל חיל בזירה העיר למית. כוחו בארצות-הברית הגיע לשיא, ונראה שמכאן והלאה הוא יכול רק לדרת. הציבור האמריקאי מתעייף מלהחזיק אותנו בכספו, והכוח השחור עולה. האקלים הבינלאומי נוטה יותר ויותר נגד הכיבוש. מבחינה כלכלית, צבאית, דמוגרפית ומוראלית אין ישראל בסימן של עליה.

המישחק גם אינו עומד להסתיים בעוד כמה דקות, כך שהיתרון יישאר בידנו. המישחק הבינלאומי אינו נפסק לעולם. אין שריקה של שופט. אם עדיין יש בידנו יתרון, הוא יילך ויישחק.

איננו מרוויחים זמן. אנחנו מפסידים זמן!

שייקה אופיר היה פנטומימאי, וממלכתו היתה ממלכת האש לייח.

האשליה היא אויבת המציאות. **אבל מדינת-ישראל חיה במציאות.** ואזי לה אם מנהיגיה ימשיכו לשחק בנדרמהלי.

צילום: חיים חזן

מרדכי מאיר ואורה בהרב מעל-פרווה בארון

בשנה האחרונה חלו שינויים גדולים באימפריה המישפחתית. משה מאיר, האח העשירי המתגורר ב'נווה', לקח לידיו את הניהול של חברת-הגג, וולפסון קלור מאיר, ולמעשה החזיק את אחיו מרדכי מניהולה. שאר בני המישפחה התחילו להשמיע את קולם

לבנות וילה מפוארת בסביון. גם זו מוקפת חומה, וטובלת בין עצים ומיר-שאות. אדריכל מפורסם תכנן את הבית, שהיה יוצא-דופן לפחות בימים ההם. במשך השנים התקררו היחסים בין בני-הזוג בהרב, ואורי בהרב, הבעל, עבר להתגורר באגף מיוחד בווילה המהודרת. בשנים האחרונות עזב, ועבר לדירה בת-לאביב.

תמיד היתה לבושה בשחור. גם בימי הקיץ הלוהטים היתה מופיעה לעבודה ולאירועים חברתיים כשהיא לבושה בשימלה שחורה וגרביים שחורים, וענקי-פנינים לצווארה. כמזכירה החלה מלווה את מעבירה בנסיעותיה לחו"ל. בין אלה מצאה זמן לגדל את שני ילדיה, אלן ודנה, ששניהם לומדים באנגליה. הבן לומד מינהל-עסקים וה-

היא היתה בת 16 כשהכירה את אורי בהרב, אחד מטובי הפיסיו-תרפסטים בארץ. אביו של אורי, המלחין מנשה בהרב, היה ידידו הטוב של מרדכי מאיר, וזה לקח את כלתו הצעירה לעבוד אצלו. עלייתה של אורה בהרב היתה מטי-אורית. תוך זמן קצר הפכה יד-מינו של הכוס. היא ניתנה בזיכרון פנומנלי, בכישרון רב באירגון וביחסי-ציבור,

אורי בהרב דורה בופר

נגד המזכירה האישית ביותר של בן-מישפחתם. כחוגי המישפחה ריבנו על חלוקת הכרש, ולא היססו מלהביע את חששם מפני הקשר הדוק בין אורה ומרדכי, העלול לפגוע בהם. באחד האירועים המישפחתיים האחרונים נפגשו קרובי-מישפחתו של מרדכי מצד אמו, וכינו את אורה בהרב בכינויי-גנאי שונים.

יחסיה עם ילדיו של מרדכי מאיר טובים יותר. עם הבנים, שי ואבי, היא ביחסים קורקטיים, ועם הבת, ריבי, ובן-הזוג רוני יחסיה טובים ממש. אך המלחמות הפנימיות בתוך המישפחה נמשכות, בעיקר אחרי מכירת כל-כבדו שלום והשינויים הפנימיים בחברות הניהול של המישפחה.

כשנשאלה אורה בהרב לגבי גיר-סתה לפרשה, השיבה: "אחרי 35 שנה בחברת האחים מאיר. 28 שנה בחברת וולפסון-קלור-מאיר. שנסודה ב-1961, הגעתי למסקנה שאני רוצה לעזוב את חברת וולפסון-קלור-מאיר והתפטרתי. ב-31 בדצמבר 1988 סיימתי את תפקידי בחברה. אך נשארתי מנהלת הלישכה של מרדכי מאיר, ובחברות הציבוריות שלו. אני נציגה של ויואן קלור ושל מרדכי מאיר, וגם חברה באגודת 'ידי מכון ויצמן'."

פיטורין? התכטרות?

התכטרות?

התפתחות רומה חלה במישפחת מאיר. גם מרדכי מאיר עבר לאגף נפרד בווילה המישפחתית בכתיים, אך כי שלוש השנים האחרונות הוא מבלה את מרבית זמנו בווילה המפוארת של אורה בהרב בסביון. שכנים המתגוררים בסמוך ראו את הבוס ומזכירתו כשהם מטיילים יחדיו במשך שעות ברחובות סביון.

בשתי המישפחות — בהרב ומאיר — יש חיים כפולים, אך לא מוסתרים. לכאורה היתה אורה בהרב צריכה להיות מאושרת, יש לה הכל: תפקיד מעניין, שני ילדים מוצלחים, בית מפואר, כסף, בגדים אלגנטיים, תכשיטים, נסיעות לחו"ל. אך עד לפני שנתיים היא היתה בודדה ואומללה, בעיקר בחגים. מרדכי מאיר נהג כל השנים להימצא בחברת בני-מישפחתו. אך נראה שעת התקרבו לגבורות הוא שינה ממינהגו.

כל זאת קרה בשנה האחרונה. מרדכי מאיר ואורה בהרב נהגו להופיע לאירועים שונים של החברה הגבוהה כווג לכל דבר. לעיתים אף ישבו כשהם אוהבים זה ביד זה, וכשהתזמורת התחילה לנגן הצטרפו השניים לקהל הרוקרים. מבטי האהבה והערצה שבני-הזוג מרעיפים זה על זה מעידים על הקרבה הגדולה בין השניים.

מצב זה גרם לדפיקות-לב אצל בני-מישפחתו. כל עוד היתה מערכת היחסים בין השניים מוצנעת, או לכל היותר נחלת חוג מצומצם, לא נקטו שאר בני-המשפחה בפעולה כלשהי.

בת אמנות. מישפחת בהרב התגוררה בבירה בת-לאביב, אך הבוס הגדול, מרדכי מאיר, סבר כי למזכירה הנאמנה שלו מגיע דיור נאה יותר. הוא עזר לה

ובכוש עבודה נדיר. ומעבר לתכונות אלה היא היתה גם יפהפיה, בעלת גוף חטוב וגמיש. תוך זמן קצר, נודעה המזכירה הח-רוצה כאחת הנשים האלגנטיות בארץ.

אורה בהרב עם רחל דיין, בהלוויה דירה נאה למזכירה נאה